

Aktivistická příručka

Araling Aktibista (ARAK)

Lekce 1

Předmluva

Toto je druhé vydání *Araling Aktibista* (ARAK) [Aktivistické příručky]. V tomto vydání provádíme několik úprav předchozího rámce lekcí a do vydání něco přidáváme. Sbíрка lekcí se musí studovat v daném pořadí jako jeden kurz. Pokud je však potřeba danou lekcí projít znovu, každá může fungovat samostatně.

Nový rámec obsahuje následující:

- Lekce I: Základní revoluční postoj a Pět zlatých paprsků
- Lekce II: Revoluční studium a správná metoda analýzy
- Lekce III: Linie mas
- Lekce IV: Demokratický centralismus a Systém výborů

Hlavním obsahem a prioritou Lekce I je *Pět zlatých paprsků*, protože tyto klasické články Mao Ce-tunga slouží jako hlavní pilíř našeho studia základů revolučního postoje. Stará Lekce I zůstává jako pomůcka a vodítko pro studium *Pěti zlatých paprsků*. S přihlédnutím ke studiu *Pěti zlatých paprsků* byla navíc stará Lekce I doplněna.

Do jedné lekce jsme slučujeme starou Lekci II (Revoluční studium) a Lekci III (Správné metody analýzy a myšlení), jelikož jsou těsně propojené. Slučujeme také Lekci V (Demokratický centralismus) a Lekci VI (Systém výborů). Lekce IV přibyla k Metodám utvoření výboru.

Dřívější Lekci IV (Linie mas) zachováváme jako Lekci III.

Araling Aktibista (ARAK) je pro všechny organizované masy, které dokončily studium Všeobecného kurzu mas. Je nicméně povinný pro aktivisty, kteří jsou již na úrovni KP (Organizačního výboru) a GP (Organizační skupiny) a mají již zkušenost s prací v Revolučním hnutí, ať už na venkově nebo ve městě. Je důležitý pro vybudování

silné opory a jadra vedení revolučních uskupení a masových organizací.

Po dokončení tohoto kurzu se mohou studovat další kurzy jako sociální průzkum a masová práce, nebo jiné kurzy v osnovách PA-DEPA.

Národní ministerstvo vzdělávání

Generální sekretariát

Leden, 1999

Lekce I

Základní revoluční přístup a Pět zlatých paprsků

Pět zlatých paprsků

Pět zlatých paprsků se skládá z pěti krátkých článků: Sloužit lidu; Památce Bethunově; Ju-kung hory přenesl; Proti liberalismu; O vymýcení mylných názorů ve straně.

Tyto články Mao Ce-tung napsal během období, kdy čínský lid uskutečňoval Národně-demokratickou revoluci pod vedením Komunistické strany Číny.

V těchto krátkých člancích Soudruh Mao jasně ozřejmil, jaký světový názor a metody myšlení a konání umožní revolucionářstvu efektivně provádět jejich revoluční úkoly. Zároveň identifikoval i kontra-revoluční zvyky a myšlení a postupy, jak s nimi bojovat a napravit je.

Tyto články byly napsány v jiné době a na jiném místě, od roku 1929 do roku 1945, a pro čínské revolucionářstvo vedoucí svou Národně-demokratickou revoluci. Přesto lekce, které můžeme z těchto článků čerpat, jsou jako zlato, které postupem času neztratí nic na svém lesku a podstatě, ať se jich chopíme kdekoliv.

Během celého období zápasu utlačovaných mas proti imperialismu, feudalismu a veškeré další reakci poslouží *Pět zlatých paprsků* jako mocný nástroj každému, kdo se chce přetvořit, zlepšit se v uskutečňování úkolů, posílit svou organizaci a přispět k revoluci.

Jako filipínské revolucionářstvo musíme studovat ducha a cíle těchto článků. *Pět zlatých paprsků* musíme jako jednotlivci i jako kolektiv neustále číst a studovat. Musíme zajistit, aby bylo studium těchto lekcí plné života a aby náležitě a přísně reflektovalo naše vlastní zkušenosti.

Stará Lekce I byla zařazena na konec *Pěti zlatých paprsků*. Doplnuje ji vysvětlení některých otázek. Přidány byly také další otázky, které zdůrazňují jiné body a záležitosti revolučního přístupu. Dá se použít jako studijní příručka ke studiu Maových *Pěti zlatých paprsků*.

Sloužit lidu

8. září 1944

Projev soudruha Mao Ce-tunga při tryzně na paměť soudruha Čang S'-tea, konané za účasti pracovníků institucí podléhajících Ústřednímu výboru Komunistické strany Číny.

Naše komunistická strana, jakož i 8. armáda a Nová 4. armáda, jež vede komunistická strana — toť armáda revoluce. Smyslem existence této naší armády je jediné osvobození lidu a její činy jsou určovány důsledně až do konce zájmy lidu. Soudruh Čang S'-te¹ byl jedním z bojovníků této naší armády.

Umřít je souzeno každému, avšak ne každou smrt vážíme stejně. Spisovatel čínského dávnověku S'-ma Čchien pravil: „Každý člověk umírá, ale smrt jednoho je těžší než hora Tchaj-šan a smrt jiného je

---

¹ Soudruh Čang S'-te byl vojínem strážního oddílu Ústředního výboru Komunistické strany Číny. Od r. 1932 byl účastníkem revolučního hnutí, zúčastnil se Velikého pochodu a byl raněn. Soudr. Čang S'-te byl komunistou a čestně sloužil zájmům lidu. 5. září 1944 zahynul soudr. Čang S'-te při zřícení míře, když páčil uhlí v horách okresu An-saj na severu provincie Šen-si.

lehčí než prachové píрко.“² Smrt za zájmy lidu váží víc než hora Tchaj-šan. Smrt fašistického žoldnéře, smrt za zájmy vykořisťovatelů a utiskovatelů váží méně než prachové píрко. Soudruh Čang S'-te zemřel za zájmy lidu a jeho smrt váží víc než hora Tchaj-šan.

Sloužíme lidu, a proto nemáme strach z toho, kritisují-li jiní naše nedostatky. Jsme ochotni přijmout kritiku svých nedostatků od kohokoliv. Nechť nám je správně ukáží — a my rádi své nedostatky napravíme. Vyjde-li takový návrh ze snahy prospět lidu — my jej přijmeme. Návrh na snížení stavu a upevnění armády a správného aparátu vyšel od p. Li Ting-minga³, činitele, který není členem strany. Jeho návrh byl správný, vyšel ze snahy prospět lidu, a my jsme jej přijali. Musíme učinit vše, co je v zájmu lidu správné, napravovat v zájmu lidu vše, co je nesprávné, a potom zajisté poroste armáda revoluce a bude se upevňovat.

Přišli jsme sem z nejrůznějších koutů země, sešli jsme se za společným revolučním cílem. A nyní před námi vyvstává úkol, abychom spolu s obrovskou většinou čínského lidu stále postupovali k tomuto cíli. Nyní již vedeme opěrné základny, obývané jednadedesáti miliony lidí⁴ — to však nestačí: musíme dále rozmnožovat své řady, a tak dosáhneme osvobození celého národa. Když se nám vede zle, musíme si připomenout své úspěchy, vidět světlé stránky věci, nepozbývat odvahy. Čínský národ nyní prožívá těžkou dobu; naši povinností je zachránit čínský národ, a tomuto boji musíme věnovat

---

2 S'-ma Čchien, vynikající spisovatel a dějepisec ve II. století před n. l., autor „Historických záznamů“, které obsahují 130 kapitol. Zde je uváděn citát z jeho „Dopisu Žen Šao-Čchingovi“.

3 Li Ting-ming, jeden z pokrokových šen-ši v severní části provincie Šen-si. Byl zvolen náměstkem předsedy vlády Pohraniční oblasti Šen-si, Kan-su, Ning-sia.

4 To byl tehdy celkový počet obyvatelstva v Pohraniční oblasti Šen-si, Kan-su, Ning-sia a v osvobozených oblastech Severní, Střední a Jižní Číny.

všechny své síly. A v boji bývají vždy oběti, i smrt člověka se stává každodenním jevem. My však dáváme své životy pro lid, s myšlenkou na zájmy lidu, s myšlenkou na utrpení ohromné většiny lidu; je to smrt čestná. Musíme ovšem usilovat o to, aby zbytečných obětí bylo co nejméně. Naše vedoucí kádry musí pečovat o každého bojovníka; všichni bojovníci armády revoluce musí vzájemně pečovat jeden o druhého, jeden druhého musí opatrovat, jeden druhému pomáhat.

Od této chvíle, když zemře kdokoli z nás, ať kuchař nebo prostý bojovník, konal-li prospěšnou práci, doprovodíme jej na poslední cestě, uctíme jeho památku smuteční tryznou. To se musí stát pravidlem. To také musíme vštípit v paměť všemu obyvatelstvu pro jeho každodenní život. Zemře-li někdo na vesnici, uspořádáme na jeho památku smuteční tryznu. Vyjádříme tak svůj žal a přispějeme k semknutí všeho lidu.

Jü-kung hory přenesl

11. června 1945

Projev soudruha Mao Ce-tunga při zakončení VII. sjezdu Komunistické strany Číny

Náš sjezd měl úspěšný průběh. Udělali jsme tři věci. Za prvé jsme stanovili linii naší strany — směle burcovat masy, upevňovat a rozmnožovat síly lidu, pod vedením naší strany rozdrtit japonské uchvatitele, osvobodit všechen lid, vybudovat novodemokratickou Čínu. Za druhé jsme schválili nové stanovy strany. Za třetí jsme zvolili vedoucí orgán strany — ústřední výbor. Nyní je naším úkolem vést stranu k uskutečňování linie strany. Náš sjezd se koná ve znamení vítězství, ve znamení jednoty. V diskusi ke třem proneseným

referátům⁵ delegáti vyslovili cenné myšlenky. Mnozí soudruzi zde vystoupili se sebekritikou, vystoupili pro jednotu, a sebekritikou jsme dosáhli jednoty. Náš sjezd je vzorem jednoty, vzorem sebekritičnosti, vzorem vnitrostranické demokracie.

Mnozí soudruzi se po sjezdu vrátí na svá pracoviště, odjedou na různé fronty. Až se vrátí, budou tito soudruzi propagovat linii schválenou sjezdem a prostřednictvím všech členů strany provádět velkou vysvětlovací práci mezi masami lidu.

Až budeme propagovat tuto linii, musíme usilovat o to, aby celá strana a všechen lid byly prodchnuty vírou ve vítězství revoluce. Především je třeba, aby v ně věřila naše avantgarda, aby byla prodchnuta bojovou odhodlaností, nebála se obětí, překonávala jakékoli těžkosti v zájmu dosažení vítězství. To však ještě nestačí, je také třeba, aby si byly vědomy vítězství široké lidové masy v celé zemi, aby byly prodchnuty touhou bojovat s námi za jeho dosažení. Je třeba, aby všechen lid byl přesvědčen o tom, že Čína náleží čínskému lidu, nikoli reakční klice. Je stará čínská bajka, která se jmenuje „Jü-kung hory přenesl“, Vypráví se v ní, že za starých dob žil na severu Číny stařec, který se jmenoval Jü-kung (Jü-kung v překladu znamená „hloupý děd“) ze Severních hor. Cestu z jeho domu na jih zatarasily dvě velké hory — Tchaj-chang-šan a Wang-wušan. Jü-kung se rozhodl, že spolu se svými syny tyto hory odstraní, že je motykami rozkopá. Jiný stařec jménem Č'-sou (Č'-sou v překladu znamená „moudrý stařec“) je uviděl, rozesmál se a řekl: „Děláte hlouposti: cožpak můžete rozkopat takové dvě velké hory?“ Jü-kung odpověděl: „Zemřou-li — zůstanou moje děti, zemřou-li děti — zůstanou vnuci, a

---

5 Jde o referáty přednesené na VII. sjezdu Komunistické strany Číny: politická zpráva, přednesená soudruhem Mao Ce-tungem, referát soudruha Ču-te o vojenských otázkách a referát soudruha Liu Šao-čchi o změně stanov strany.

tak se budou pokolení střídat do nekonečna. Tyto hory jsou vysoké, ale zvýšit se už nemohou; kolik skopáme, o tolik se budou zmenšovat, proč bychom je nedokázali úplně odstranit?“ Když Jü-kung takto vyvrátil chybné důvody Č'-souovy, pustil se hned do práce a den co den kopal. To dojalo boha, a ten poslal na zem dva své svaté, kteří ty hory odnesli.⁶

Nyní čínský lid tíží také dvě velké hory — jedna z nich se nazývá imperialismus, druhá feudalismus. Komunistická stranu Číny se již dávno rozhodla odstranit tyto hory. Musíme vytrvale uskutečňovat své rozhodnutí, musíme neustále pracovat, a tak my také dojmeme srdce boha; a tento bůh není nikdo jiný než čínský lid. A jestliže se pozvedne všechen lid, aby spolu s námi odstranil tyto hory, co z nich potom zbude?

Včera jsem v rozhovoru s dvěma Američany, kteří se chystají vrátit do USA, prohlásil, že se americká vláda snaží nás zlomit, ale že my to nepřipustíme. Jsme proti politice americké vlády, která podporuje Čankajška v jeho boji proti komunistické straně, My však budeme za prvé, rozlišovat mezi americkým lidem a vládou, za druhé, rozlišovat mezi těmi, kteří v americké vládě určují politiku, a prostý-

---

6 *Báji o tom, jak Jü-kung přenesl hory, viz v knize „Lie-c“, kapitola „Otázky Tchanga“. V báji se praví: »Hory Tchaj-chang-šan a Wang-wu-šan, v obvodu měřící sedm set li, vysoké deset tisíc čch', stály na jih od Ti-čou a na sever od Che-jangua. Jü-kung ze Severních hor, jemuž bylo devadesát let, žil na úpatí hor. Zlobil se, že hory stojí na cestě a že po každé je třeba je obcházet, svolal svou rodinu a navrhl: „Co kdybychom, nelitujíce svých sil, zbourali tuto překážku a otevřeli přímou cestu na jih oblasti Jü-čou až ke břehu řeky Chan?“ Všichni souhlasili. Avšak jeho žena zapochybovala a řekla: „Ty se svou silou nestačíš ani na kopeček Kchuej-fu, jak si můžeš troufat na Tchaj-chang-šan a Wang-wu-šan! A co chceš počít s hlinou a kamením?“ Řekl jí na to: „Budeme hlinu a kámen odnášet do zálivu Pchuo-chaj, na sever od měčiny.“ Potom Jü-kung a tři z jeho synů i vnukové, kteří již byli s to nosit náklady, jali se roztlou-*

mi pracovníky. Řekl jsem těmto dvěma Američanům: Vyřídte oněm lidem ve vaší vládě, kteří určují její politiku, že se jim zakazuje přístup do našich osvobozených oblastí, neboť jejich politika podporuje Čankajška v boji proti komunistické straně, a to nás pobuřuje. Mohou přijet k nám, do osvobozených oblastí, bude-li jejich cesta spojena se zájmy války proti Japonsku, ale o tom bude třeba se domluvit. Chtějí-li však úskočně u nás slídit, kde se jim zlíbí — to nepřipustíme. Hearly se již přímo zřekl spolupráce s Komunistickou stranou Číny.⁷ Nač je jim tedy třeba potulovat se po našich osvobozených oblastech?

Politika americké vlády, která podporuje Čankajška v boji proti komunistické straně, svědčí o běsnění americké reakce. Avšak všechny pokusy čínské i zahraniční reakce zamezit vítězství čínského lidu jsou odsouzeny k bankrotu. Nyní v celkovém toku světových událostí je demokracie hlavním proudem, kdežto reakce, která proti ní vystupuje, není ničím jiným než pouhým „vzdoroproudem“. Tento „vzdoroproud“ reakce se nyní pokouší přemoci hlavní proud národní nezávislosti a lidové demokracie, nemůže se však nikdy sám stát hlavním proudem. Nyní tak jako předtím existují ve starém světě tři

---

kat kámen, kopat hlínu a v koších ji odnášet do zálivu Pchuo-chaj. Syn jejich sousedky, vdovy Tiang-čcheng, chlapec sotva sedmiletý, se poklusem rozběhl jim pomáhat. Po létu přišla zima a oni stačili vykonat jen jednu cestu. Č'-sou z Che-čchů se jim vysmíval a přemlouval Jü-kunga: „Jsi ty ale hloupý! Jsi přece starý a slabý, tu horu nemůžeš zdolat. Jak se chceš zbavit hlíny a kamení?“ Jü-kung si vzdychl a odpověděl: „Tvoje hlava špatně myslí, hůře než dítě vdovy! I když zemřu — zůstanou děti, a děti budou mít vnuky, a vnuci budou mít své děti, a ti budou mít syny a vnuky. Tak do nekonečna půjde za sebou pokolení za pokolením a hory přece růst nemohou: pročpak bychom je tedy nemohli rozkopat?“ Č'-sou nevěděl, co odpovědět. Duch, vládce hor, uslyšel tento rozhovor a polekal se, že Jü-kung provede svou, a přednesl to pánu nebes. Pán nebes byl dojat houževnatostí Jü-kungovou a přikázal dvěma synům Kua-o, aby

velké rozpory, o nichž již dávno hovořil J. V. Stalin: první — rozpor mezi proletariátem a buržoasií v imperialistických zemích; druhý rozpor mezi imperialistickými velmocemi; třetí — rozpor mezi koloniálními a polokoloniálními zeměmi na jedné straně a imperialistickými metropolemi na straně druhé.⁸ Tyto tři rozpory nejenže existují i nadále, ale ještě více se ve svém vývoji přiostržily, ještě více se rozrostly. Protože tyto rozpory existují a dále se vyvíjejí, bude tento protisovětský, protikomunistický, protidemokratický „vzdoroproud“, reakční „vzdoroproud“, zdolán.

Nyní se v Číně konají dva sjezdy: VII. sjezd Kuomintangu a VII. sjezd Komunistické strany Číny. Tyto dva sjezdy mají zcela rozdílné cíle: jeden se pokouší zničit komunistickou stranu a demokratické síly Číny a uvrhnout Čínu do temnoty; druhý se snaží rozdrtit japonský imperialismus a jeho pomahače, feudální síly Číny, snaží se vybudovat novodemokratickou Čínu, dovést Čínu k světlu. Tyto dvě linie mezi sebou bojují. Jsme pevně přesvědčeni, že na podkladě linie vytyčené VII. sjezdem Komunistické strany Číny čínský lid v čele s Komunistickou stranou Číny dosáhne úplného vítězství a že kontra-revoluční linie Kuomintangu bude nevyhnutelně poražena.

---

hory přenesli: jednu postavili na východě oblasti Šuo-čou, druhou — na jihu Jung-čou. Od té doby na jih od Tši-čou až ke břehu řeky Chan nejsou žádné horské přehradý.«

7 Hearly — reakční politik, činitel republikánské strany USA. Koncem roku 1944 byl jmenován velvyslancem USA v Číně. Podporoval protikomunistickou politiku Čankajška, a to vyvolalo rozhodný protest čínského lidu, takže byl nucen v listopadu 1945 podat demisi. Zde je míněn Hearlyův projev na tiskové konferenci ve státním departementu ve Washingtonu 2. dubna 1945, v němž otevřeně prohlásil, že USA nebudou spolupracovat s Komunistickou stranou Číny. Podrobněji viz v práci „Neslavný konec dueta Hearly— Čankajšek“ v tomto svazku.

Památce Bethunově

21. prosince 1939

Soudruh Bethune⁹ byl členem Dělnické pokrokové strany Kanady. Zemřel po svém padesátém roce. Dělnická pokroková Strana Kanady a Komunistická strana USA ho poslaly k nám, a on se nezalekl obtíží daleké cesty a přijel sem, aby pomohl Číně ve válce proti japonským uchvatitelům. Na jaře minulého roku přijel do Jen-anu, ale pak se vypravil do oblasti Wu-tchaj-Šanu, kde pracoval a kde předčasně zahynul jako voják v boji. Tento Kanadán nesledoval žádné ziskové cíle, obětoval všechny své síly boji za osvobození čínského lidu. Co ho k tomu podněcovalo? Jeho internacionalismus, jeho komunistické uvědomění, které musí být příkladem pro každého čínského komunistu. Leninismus učí, že světová revoluce může zvítězit jen tehdy, jestliže proletariát kapitalistických zemí bude podporovat osvobozenecký boj národů koloniálních a polokoloniálních zemí a jestliže zase proletariát kolonií a polokolonií bude podporovat osvobo-

---

8 Viz X. V. Stalin *O základech leninismu*, část I., „Historické kořeny leninismu“ (Spisy, sv. 6, Svoboda 1951).

9 Norman Bethune (čte se: Besun) — člen Dělnické pokrokové strany Kanady, proslulý lékař. Roku 1936, když němečtí a italští fašističtí bandité napadli Španělsko, vypravil se na frontu a věnoval své síly službě španělskému lidu, bojujícímu proti fašismu. Roku 1937, když v Číně vypukla válka proti japonským uchvatitelům, přijel v čele skupiny kanadských a amerických zdravotnických pracovníků do osvobozených oblastí Číny. V dubnu roku 1938 se vypravil přes Jen-an do Pohraniční oblasti provincií Šan-si, Čachar, Che-pej a pracoval tam dva roky. Jeho obětavost, entuziasmus v práci a smysl pro odpovědnost byly vzorem hodným následování. Dne 12. listopadu 1939 dostal při operaci raněných otravu krve a zemřel v okrese Wan v provincii Che-pej.

zenecký boj proletariátu kapitalistických zemí.¹⁰ Soudruh Bethune tuto leninskou linii uskutečňoval v praxi. My, čínští komunisté, také musíme tuto linii uskutečňovat v praxi. Musíme se spojit s proletáři všech kapitalistických zemí, musíme se spojit s proletáři Japonska, Anglie, USA, Německa, Itálie a všech ostatních kapitalistických států, a teprve pak budeme moci svrhnout imperialismus, dosáhnout národního a sociálního osvobození našeho lidu, národního a sociálního osvobození všech národů světa. V tom právě záleží náš internacionalismus — naše zbraň v boji proti úzkoprsému nacionalismu a úzkoprsému vlastenectví.

Nezištnost a obětavost v službě lidem, jimiž se vyznačoval soudruh Bethune, projevovala se u něho smyslem pro nejvyšší odpovědnost v práci a vroucí láskou k soudruhům a k lidu. Tomu se musí od něho učit každý komunista. Máme u nás nemálo lidí, kteří mají neodpovědný poměr k práci, berou na sebe pokud možno snadné úkoly, ale obtíž se bojí, těžká břemena svalují na bedra jiných, sobě ponechávají jen ta lehčí; ať dělají cokoli, starají se především o sebe, ale o druhé až potom. Udělají nějakou maličkost a vydávají ji za hrdinský čin, chodí a chlubí se, v obavě, že se to jinak lidé nedovědí. K soudruhům a k lidu se chovají nikoli s vroucí láskou, ale chladně, netečně, bezcitně. Takoví lidé vlastně ani nejsou komunisty, rozhodně je nelze považovat za opravdové komunisty. Všichni, kdo se vraceli z fronty, mluvili o Bethunovi s hlubokou úctou, všichni bez výjimky jím byli nadšeni. Bethune udělal obrovský dojem na všechny vojáky a obyvatele pohraniční oblasti provincií Šan-si, Čachar, Che-pej, kteří se u něho léčili nebo viděli na vlastní oči, jak pracuje. Každý

---

10 Viz J. V. Stalin, „O základech leninismu“, oddíl VI. „Národnostní otázka“ (Spisy, sv. 6. — Pozn. rus. red.)

člen komunistické strany se musí učit od soudruha Bethuna být opravdovým komunistou.

Soudruh Bethune byl lékař. Zvolil za své povolání léčit lidi a neustále zdokonaloval své umění. V celé zdravotnické službě 8. armády nebylo dovednějšího lékaře, než byl on. Je to skvělé poučení pro všechny ty, kteří s lehkým srdcem mění své povolání, pro všechny ty, kteří se štítí praktické práce, praktického uplatňování znalostí, a považují tuto práci za méněcennou, za práci, která neskýtá žádné vyhlídky.

Měl jsem příležitost setkat se se soudruhem Bethunem jen jednou. Potom mi napsal mnoho dopisů. Ale protože jsem měl mnoho práce, odpověděl jsem mu jen jedním dopisem, a ani nevím, zdali ho dostal. Hluboce želím jeho smrti. Teď všichni uctíváme jeho památku a to svědčí o hlubokých citech, jež v nás vzbudila jeho duševní síla. Všichni se potřebujeme od něho učit nezištnosti a obětavosti. Jen tak je možno stát se člověkem přinášejícím veliký prospěch národu. Člověk může být nadán většími nebo menšími schopnostmi, ale jedině těmito vlastnostmi — nezištností a obětavostí — stane se člověkem vznešené duše, opravdovým člověkem, člověkem vysoké morálky, který se zřekl přízemních zájmů, člověkem prospěšným národu.

Proti liberalismu

7. září 1937

Jsme pro aktivní ideologický boj, protože je to zbraň, která pomáhá dosáhnout vnitřní jednoty strany i jiných revolučních organizací —

jednoty zajišťující jejich bojovou sílu. Každý komunista, každý revolucionář musí používat této zbraně.

Liberalismus však odmítá ideologický boj a stojí na stanovisku bezzásadového míru. Z toho pramení prohnílý, šosácký styl práce, který vede k politickému zahnívání jednotlivých článků a jednotlivých členů strany i jiných revolučních organizací.

Liberalismus se projevuje různými formami:

- 1) Je jasně zřejmé, že ten nebo onen člověk jedná nesprávně, ale protože je to tvůj známý, krajan, spolužák, blízký přítel, oblíbenec, starý kolega nebo podřízený, nevedeš s ním zásadový boj, ale dovoluješ mu jednat i nadále v témže duchu, jen abys zachoval mír a přátelství, anebo ho zlehka vyplíšíš, avšak nevyřešíš otázku do důsledku, jen aby šlo všechno klidně a hladce. Nakonec se pak uškodí jak celému kolektivu, tak i dané osobě.
- 2) Dovoluješ si neodpovědnou kritiku za zády, ale nepředložíš energicky příslušné otázky přímo organizaci; neříkáš věci do očí, ale roztrubuješ je za zády; na schůzích mlčíš, ale po schůzích máš plno řečí. V tvém vědomí místo zásad kolektivismu vládne liberální nevázanost.
- 3) Netýká-li se věc tebe osobně, snažíš se co nejvíce se od ní odtrhnout; i když dobře víš, že lidé nemají pravdu, považuješ za prospěšné mluvit raději méně; myslíš si: moudrý se zlému vyhne, hlavně když já sám nezhřeším.
- 4) Nepodřizuješ se směrnicím a svůj osobní názor kladeš nade všechno; chceš, aby se organizace o tebe starala, ale nechceš se podrobit její kázni.

- 5) Nebojuješ proti nesprávným názorům, nevystupuješ proti nim v zájmu jednoty, v zájmu toho, aby šla práce kupředu, aby se zlepšila její organizace, ale zabýváš se osobními útoky, štváním, vyřizováním osobních účtů, snažíš se mstít.
- 6) Slyšíš nesprávné názory, ale nepouštíš se do sporů, ale nejen to, mlčíš i ke kontrarevolučním řečem a chováš se k nim tak lhostejně, jako by se nic nestalo.
- 7) Neprovádíš propagandu a agitaci v masách, neprojevuješ se, neseznamuješ se se situací, nevyptáváš se, nezajímají tě naléhavé potřeby obyvatelstva, ke všemu se chováš lhostejně. Zapomínáš, že jsi členem komunistické strany, a klesáš na úroveň obyčejného maloměšťáka.
- 8) Když vidíš jednání poškozující zájmy mas, nejsi tím pobouřen, nepřesvědčuješ, nezamezuješ mu, neprovádíš vysvětlovací práci, ale trpíš je, díváš se na ně skrz prsty.
- 9) K práci se nestavíš vážně, pracuješ bez určitého plánu, bez určitého zaměření, sem tam do něčeho píchneš, žiješ ze dne na den.
- 10) Považuješ se za zasloužilého revolucionáře a honosíš se délkou členství ve straně, ale na velké věci nestačíš a malým se vyhýbáš, pracuješ nedbale, v učení nejsi příliš horlivý.
- 11) Když ses dopustil chyby a už sis to uvědomil, přesto ji nechceš napravit a projevuješ tak liberalismus vůči sobě samému.

Bylo by možno uvést ještě řadu příkladů, avšak vyjmenovaných jedenáct jsou ty hlavní.

To všechno jsou projevy liberalismu.

Liberalismus v kolektivu revolucionářů je nanejvýš škodlivý; je to svého druhu rozkladný prvek, který způsobuje rozpadání celku, oslabení jednoty, pasivitu v práci, ideovou roztříštěnost. Liberalismus vede k tomu, že mezi revolucionáři mizí pevná organizace a kázeň, mizí možnost důsledně a do konce prosazovat politickou linii, a stranická organizace se odtrhuje od mas, které vede. To je zvláště škodlivá tendence.

Prvopočátky liberalismu tkví v zjištění, egoistické povaze drobné buržoazie, která staví do popředí osobní zájmy, kdežto zájmy revoluce klade až na druhé místo. Zde právě má své kořeny liberalismus v ideologii, v politice i v organizačních otázkách.

Liberálové se dívají na marxistické poučky jako na abstraktní dogmata.

Jsou pro marxismus, ale nehodlají jej přetvářet v život, anebo jej nehodlají přetvářet v život úplně, nemají v úmyslu nahradit svůj liberalismus marxismem. Mají v zásobě jak marxismus, tak liberalismus: slovy jsou marxisté, ale ve skutečnosti liberálové. Pro lid mají marxismus, ale pro sebe liberalismus. Mají v zásobě to i ono, pro každého, co se jim zdá pro něho vhodné. Tak je uspořádán mozek některých lidí.

Liberalismus je jedním z projevů oportunistu; je v zásadním rozporu s marxismem. Liberalismus — to je pasivita; objektivně pomáhá nepříteli.

Proto budou naši nepřátelé rádi, když se liberalismus mezi námi udrží. Taková je podstata liberalismu, a mezi revolucionáři nemá být pro něj místa.

Prodchnuti aktivním duchem marxismu, musíme překonat liberalismus a jeho pasivitu. Komunista musí být upřímný, obětavý a ak-

tivní, zájmy revoluce musí mu být dražší než život, osobní zájmy musí podřizovat zájmům revoluce; vždy a všude musí hájit správné zásady, ustavičně bojovat proti všelikým nesprávným názorům a nesprávnému jednání, a tím upevňovat kolektivismus v životě strany a spojení strany s masami; musí pečovat o zájmy strany a mas víc než o zájmy jednotlivé osoby, pečovat o jiné víc než o sebe. Jedině takový člověk je hoden nazývat se komunistou.

Všichni věrní, upřímní, aktivní, pevní komunisté se musí spojit k boji proti liberálním tendencím u části členů strany a dosáhnout toho, aby tito lidé vykročili správným směrem. To je jeden z úkolů našeho boje na ideologické frontě.

O vymýcení mylných názorů ve straně

prosinec 1929

Tato práce soudruha Mao Ce-tunga byla návrhem usnesení 9. stranické konference 4. sboru čínské Rudé armády. Který soudruh Mao Ce-tung připravil. Lidová armáda prošla při své výstavbě nesnadnou cestou. Čínská Rudá armáda (v době protijaponské války – 8. armáda a Nová 4. armáda a nyní Lidová osvobozená armáda) vznikla v době nančchangského povstání 1. srpna 1927. Od té doby uplynuly do prosince 1929 víc než dva roky. Za tu dobu se stranické organizace Rudé armády mnohému naučily, neboť musely bojovat proti rozličným mylným názorům, a nahromadily značně bohaté zkušenosti, Stranické usnesení, připravené soudruhem Mao Ce-tungem, shrnuje tyto zkušenosti. Toto usnesení dalo marxisticko-leninský základ veškeré práci při výstavbě Rudé armády a očistilo ji od všelikých vlivů starých armád. Bylo prováděno nejen ve 4. armádním sboru, ale postupně i v jiných vyšších

jednotkách Rudé armády, což umožnilo přeměnit celou čínskou Rudou armádu ve skutečně lidovou armádu. Za uplynulých víc než 20 let se stranická a politická práce v jednotkách čínské lidové armády dále rozvinula a bylo do ní vneseno mnoho nového. Teď už se naprosto neprovádí tak jako dříve, avšak základní její linie zůstává právě taková, jako byla linie, kterou stanovilo toto usnesení

V stranické organizaci 4. sboru Rudé armády panují různé neproletářské názory. To velmi brzdí uskutečňování správné linie strany. Bez definitivního vymýcení těchto názorů nebude 4. sbor Rudé armády rozhodně s to splnit úkoly, které mu ukládá velký revoluční boj v Číně. Příčinou vzniku mylných názorů v stranické organizaci 4. sboru bylo samozřejmě to, že tato stranická organizace se v základě skládá z rolnických a jiných maloburžoasních živlů; avšak také to, že vedoucí stranické orgány nevedly jednomyslný a nesmiřitelný boj proti těmto nesprávným názorům, že nevychovávaly dostatečně členy strany v duchu správné stranické linie, bylo závažnou příčinou vzniku a rozšíření nesprávných názorů. Stranická konference, vycházejíc z ducha zářijového dopisu Ústředního výboru a konstatujíc, že se ve stranické organizaci 4. sboru vyskytují různé neproletářské názory, ukazuje na jejich zdroje a upozorňuje na způsoby jejich vymýcení a vyzývá soudruhy k boji za jejich úplnou likvidaci.

O psychologii vojančiny

Mezi některými soudruhy v Rudé armádě je neobyčejně rozšířena psychologie vojančiny. Projevuje se takto:

1. Vojenské otázky se stavějí proti politice a nechce se uznat, že vojna je jen jedním z nástrojů k splnění politických úkolů. Ale nejen to, někteří tvrdí, že „když to vypadá dobře vojensky, vypadá to samo sebou dobře i politicky; jestliže to

však s vojenskými otázkami vypadá nevalně, nemůže to ani politicky vypadat dobře“. Tím ještě ostřeji zdůrazňují myšlenku o vedoucí úloze vojenství vůči politice.

2. Tvrdí se, že prý úkoly Rudé armády jsou shodné s úkoly bílé armády a záleží jen v tom, aby bojovala; nechápe se, že čínská Rudá armáda je ozbrojenou organizací, která plní politické úkoly revoluce. Zvláště v přítomné době Rudá armáda naprosto nemůže jen bojovat; kromě bojové činnosti na zničení ozbrojených sil nepřítele jsou jí uloženy ještě závažné úkoly na poli propagandy mezi masami, na poli organizace mas, ozbrojování mas, pomoci masám při vytváření revoluční moci a dokonce i při vytváření organizací komunistické strany. Válka, kterou vede Rudá armáda, to není jen válka pro dosažení vojenských cílů, nýbrž válka pro propagandu v masách, pro organizaci mas, pro vyzbrojení mas a pomoc masám při vytváření revoluční moci; zřící se těchto cílů — propagandy v masách, organizace a vyzbrojování mas a vytváření revoluční moci — znamenalo by zbavit smyslu jak válku, tak samu existenci Rudé armády.
3. Na poli organizačním se z toho vyvozuje, že orgány, jež řídí v Rudé armádě politickou práci, mají se podřizovat vojenským orgánům, razí se heslo „rozšíření velitelské pravomoci i na mimoarmádní činnost“. Další rozvíjení podobných idejí nese s sebou nebezpečí, že dojde k odtržení od mas, k zavedení kontroly armády nad orgány veřejné správy, že se armáda vymkne z rukou proletářského vedení a sklouzne tak na cestu militarismu, jíž jde kuomintangská armáda.

4. Na poli agitační a propagační práce se psychologie vojančiny projevuje podceňováním významu agitačních skupin. Na poli organisace mas – zanedbáváním organisace vojenských výborů v armádě a místních dělnických a rolnických masových organisací, což má za následek oslabení agitačně propagační a organizační práce.
5. Tato psychologie se dále projevuje chvastounstvím, bylo-li dosaženo vítězství, a sklíčeností, došlo-li k nezdaru.
6. Místní patriotismus, to jest za všech okolností starost jen o 4. sbor; nepochopení toho, že jedním z nejzávažnějších úkolů Rudé armády je vyzbrojení nejširších mas. Tedy zase skupinaření, jenže ve větším měřítku.
7. Fakt, že někteří soudruzi, kteří se uzamkli do úzkého rámce 4. sboru, se domnívají, že kromě 4. sboru vůbec neexistují jiné revoluční síly. Odtud neobyčejně silná snaha zachovat vlastní síly a vyhnout se bojovým operacím. To jsou přežitky oportunismu.
8. Nechuť přihlížet k subjektivním a objektivním podmínkám, revoluční horečka, nechota konat houževnatou, nenápadnou trpělivou práci v masách, snění jen o velkých hrdin-ských činech, oddávání se ilusím. To jsou přežitky pučismu.¹¹

---

11 *Po porážce revoluce v roce 1927 projevovaly se v Komunistické straně Číny po jistou dobu levičácké pučistické tendence. Přívrženci pučismu měli za to, že čínská revoluce je svým charakterem „revolucí permanentní“, že revoluce v Číně je ve stavu „nepřetržitého vzestupu“. Proto odmítali organisovaný ústup a pokoušeli se pochybnými metodami pouhého nařizování, opírajíce se jen o malý počet členů strany a o podporu nepatrné části obyvatelstva, provést v zemi celou řadu místních povstání, která neměla nejmenší naději na úspěch. Koncem roku 1927 nabyla pučistická vystoupení tohoto druhu širokého rozsahu, avšak počátkem roku 1928 postupně ustala. Přesto se podobné nálady u*

Příčiny vzniku psychologie vojančiny:

1. Nízká politická úroveň. Odtud nepochopení úlohy politického vedení v armádě, nepochopení nejzákladnějšího rozdílu mezi Rudou armádou a bílou armádou.
2. Žoldácké nálady. Následkem toho, že se do Rudé armády přelil značný počet zajatců, jichž jsme se zmocnili v řadě bitev a kteří si s sebou přinesli hluboce zakořeněné žoldácké nálady, vytvořila se v nejnižších článcích základna, z níž vyrůstá psychologie vojančiny.
3. Z těchto dvou příčin vyplývá třetí – přílišná víra ve vojenskou sílu a nevíra v síly lidových mas.
4. Nedostatek stálé péče o vojenskou práci a aktivního projednávání otázek této práce ve straně byl rovněž příčinou, že se u některých soudruhů objevila psychologie vojančiny.

Způsoby, jak ji vymýtit:

1. Výchovnou prací pozvednout politickou úroveň členů strany, zničit ideové zdroje psychologie vojančiny, vysvětlovat zásadní rozdíl mezi Rudou armádou a bílou armádou. Současně je nutno také likvidovat pozůstatky oportunistu a pučismu a skoncovat s lokálně patriotickými náladami ve 4. armádním sboru,
2. Zesílit práci na poli politické výchovy velitelů i mužstva, zvláště mezi bývalými zajatci, kteří jsou dnes v řadách Rudé armády. Zároveň udělat všechno možné, aby místní orgány moci mezi dělníky a rolníky vybíraly lidi, kteří mají bojové zkušenosti, a posílaly je do řad Rudé armády a tím organi-

---

jednotlivých členů strany ještě udržovaly. Pučismus je totéž co hazardérství.

sačně oslabovaly samy kořeny psychologie vojančiny až do úplného jejich zničení,

3. Rozvinout kritiku stranických organizací Rudé armády se strany místních stranických organizací a kritiku Rudé armády se strany orgánů lidové moci, aby tak mohlo být působeno na stranické organizace Rudé armády i na její velitele a mužstvo.
4. Strana musí neúnavně sledovat vojenskou práci a aktivně ji projednávat. Každé usnesení, přijaté stranickou organizací po takovém projednání vojenských otázek, je třeba uskutečňovat prostřednictvím mas.
5. Vypracovat řád Rudé armády, v němž by byly jasně stanoveny úkoly Rudé armády, vzájemný poměr mezi vojenskými a politickými orgány, vzájemný poměr mezi Rudou armádou a obyvatelstvem, kompetence vojenských výborů a také vzájemný poměr mezi těmito výbory a vojenskými a politickými orgány.

O ultrademokratismu

Po obdržení směrnic Ústředního výboru značně ubylo projevů ultrademokratismu ve 4. sboru Rudé armády. Tak na příklad je dnes snazší provádět usnesení strany, nevyslovují se již takové nesprávné požadavky, jako že se má v Rudé armádě uskutečňovat tak zvaný „systém demokratického centralismu zdola nahoru“, že se mají věci „nejprve projednávat dole a potom teprve rozhodovat nahoře“ atd. Ale ve skutečnosti je toto oslabení ultrademokratismu jen dočasné a vnější a naprosto neznamená, že byly podobné nálady vymýceny. To znamená, že kořeny ultrademokratismu tkví ještě hluboko ve vě-

domí mnohých soudruhů. Důkazem toho nám může být na příklad to, s jakou neochotou se plní usnesení strany.

Způsoby vymýcení:

1. Je nezbytné ukázat theoretickou neudržitelnost ultrademokratismu a likvidovat podobné názory v samém základě. Především je třeba vysvětlovat, že ultrademokratismus nese v sobě nebezpečí podryvání stranických organizací až po úplný jejich rozklad, nebezpečí oslabení, ba úplného zničení bojovschopnosti strany, že by zbavil stranu možnosti plnit bojové úkoly a vedl tak k porážce revoluce. Dále je třeba vysvětlovat, že ultrademokratismus má své kořeny v maloměšťácké neukázněnosti. Tato maloměšťácká neukázněnost proniká do strany a je tu živnou půdou pro ultrademokratické názory v politice i v organizačních otázkách. Tyto názory jsou naprosto neslučitelné s bojovými úkoly proletariátu.
2. Po stránce organizační je nutno přísně uplatňovat zásady demokratického způsobu života při centralisovaném vedení.

Způsoby, jak to provádět:

1. Vedoucí stranické orgány musí ve své práci uskutečňovat správnou linii, musí umět nacházet správné řešení v kterékoliv otázce a stát se tak skutečnými vedoucími činiteli.
2. Vyšší orgány musí mít jasnou představu o situaci v nižších orgánech a o životě mas, což bude pro ně objektivním základem správného vedení.
3. Stranické orgány všech stupňů nesmějí schvalovat nepromyšlená usnesení. Jakmile bylo jednou usnesení schváleno, musí se bez váhání provádět.

4. O všech závažných usneseních vyšších stranických orgánů je třeba rychle informovat nižší orgány a celou masu členů strany, a to tak, že se vyšlou zástupci, aby referovali na schůzích aktivu nebo přímo na členských schůzích buněk či na schůzích komunistů v oddílech na pochodu (podle situace).
5. Nižší stranické orgány a všichni členové strany musí vždy důkladně projednat směrnice vyšších orgánů tak, aby se dosáhlo plného pochopení smyslu těchto směrnic, a stanovit metody jejich provádění.

O názorech, jež odporují organizačním zásadám strany

V stranické organizaci 4. armádního sboru se vyskytují názory, jež odporují organizačním zásadám strany, a projevují se takto:

A) Menšina se nepodřizuje většině. Když je na příklad návrh menšiny zamítnut, jeho stoupenci nechtějí poctivě plnit usnesení stranické organizace.

Způsoby vymýcení:

1. Usilovat na schůzích o to, aby všichni účastníci schůze měli plnou možnost vyslovit svůj názor. Objasňovat všechny sporné otázky a netrpět sklony k smířlivosti a povrchnosti. Nebyla-li otázka vyřešena, je třeba ji řešit po druhé (nebrzdí-li to práci), aby se došlo k jasnému řešení.
2. Jedním z pilířů stranické disciplíny je podřizování se menšiny většině. Bylo-li stanovisko menšiny zamítnuto, je povinna podporovat usnesení schválené většinou. V nutném případě může být otázka znovu dána na pořad, avšak jsou nepřijatelné jakékoli akce, jež odporují schválenému usnesení.

B) Destruktivní kritika.

1. Vnitrostranická kritika je nástrojem k upevňování stranické organizace a k zvyšování bojeschopnosti strany. Avšak kritika ve stranických organizacích Rudé armády nabývá v některých případech jiného charakteru, mění se totiž v osobní útoky. To ničí nejen jednotlivé lidi, ale i celé stranické organizace. Je to projev maloměšťáckého individualismu. Má-li být vymýcen, je nutno usilovat o to, aby členové strany pochopili, že cílem kritiky je upevňování bojeschopnosti strany pro dobytí vítězství v třídním boji, a aby nedovolovali zneužívat kritiky k osobním útokům.
2. Mnozí členové strany se zabývají kritikou nikoli uvnitř strany, nýbrž mimo ni. To se dá vysvětlit tím, že si ještě všichni členové strany neujasnili význam stranické organizace (schůzí atd.) a domnívají se, že není rozdílu mezi kritikou uvnitř organizace a kritikou mimo ni.

Způsoby vymýcení: je nutno vychovat u členů strany vědomí důležité úlohy stranické organizace a vědomí toho, že stranické výbory či jednotlivé soudruhy je třeba kritisovat na stranických schůzích.

O rovnostářských tendencích

Rovnostářské tendence byly v jisté době v Rudé armádě velmi rozšířeny. Tak na příklad při výdeji peněz raněným vojákům lidé žádají, aby se nedělaly rozdíly mezi lehce a těžce raněnými a aby se vydávalo všem stejně. Jede-li velitel na koni, neberou v úvahu, že je to nutné pro věc, ale dívají se na to jako na projev nerovnosti. Při rozdělování potravin žádají naprostou rovnost bez ohledu na to, že některým lidem, kteří jsou ve zvláštních podmínkách, je třeba dávat poněkud více. Při přepravě rýže žádají, aby všichni nesli stejný náklad bez ohledu na to, o koho jde — zda o dospělého či o dítě, o si-

lného či o slabého. Při ubytování jednotek žádají, aby všichni dostali stejně velké místo, a jestliže se třeba i štáb odváží obsadit jen o trochu větší místnost, jsou z toho hádky. Při výkonu služby žádají vojáci stejné úkoly pro všechny a ti, kteří dostanou jen o trochu větší úkol, nechtějí jej splnit. Stává se dokonce, že když máme pro dva raněné jen jedna nosítka, ranění dávají přednost tomu, aby neodnesli nikoho, než aby odnesli jednoho z nich. To vše svědčí o tom, že rovnostářské tendence mezi veliteli i vojáky Rudé armády jsou ještě velmi silné.

Rovnostářské tendence, stejně tak jako ultrademokratismus v politice, mají své kořeny v primitivní řemeslnické a rolnické malovýrobě a rozdíl mezi těmito jevy je jen v tom, že první pozorujeme v oblasti politického života, kdežto druhý v oblasti života materiálního.

Způsoby vymýcení: je nutno vysvětlovat, že úplná rovnost je jen ilusí rolníků — drobných vlastníků, a to nejen v období, kdy ještě nebyl zničen kapitalismus; dokonce ani za socialismu, kdy se rozdělování hmotných statků provádí podle zásady „každý podle svých schopností — každému podle jeho práce“, a to podle náročnosti práce, nemůže být žádná tak zvaná úplná rovnost. Hmotné statky se musí rozdělovat mezi příslušníky Rudé armády v zásadě rovným dílem (na příklad rovnost v zásobování velitelů a mužstva), protože to vyžaduje dnešní bojová situace. Avšak je třeba bojovat proti nesmyslným požadavkům rovnosti, protože ty nejsou vyvolány potřebami boje, ale naopak v boji překážejí.

O subjektivismu

Někteří členové strany jsou silně nakaženi subjektivismem, To jim velmi překáží správně hodnotit politickou situaci a řídit práci. Subjektivistické hodnocení politické situace a subjektivismus při řízení

práce vedou nevyhnutelně buď k oportunistu, nebo k pučismu. Subjektivistická kritika ve straně, nepodložené tlachání a vzájemné působení nepříjemností nezřídka vedou k bezzásadovému štvání a k rozkladu stranických organizací.

Když už se dotýkám otázky vnitrostranické kritiky, musím se zmínit ještě o jedné okolnosti: záleží v tom, že někteří soudruzi při své kritice neobracejí pozornost na to hlavní, ale jen na maličkosti. Nechápu, že hlavním úkolem kritiky je poukazovat na politické a organizační chyby lidí. A pokud jde o osobní nedostatky, tedy nejsou-li spjaty s politickými a organizačními chybami, nemají se kritisovat příliš přísně, aby soudruzi neztráceli jistotu v práci. Mimo to stačí, aby se takovéto kritice jen popustila uzda, a pozornost stranické organizace se soustředí výhradně na drobné nedostatky, lidé se změní v pedanty, kteří se rýpají v malichernostech, ale přitom zapomínají na politické úkoly strany; to je velmi nebezpečné.

Způsoby vymýcení: hlavně — vychovávat členy strany tak, aby jejich názory a celý vnitrostranický život dostaly politické a vědecké zaměření. K tomu je zapotřebí:

1. vychovávat členy strany tak, aby se naučili používat při rozboru politické situace a hodnocení třídních sil marxistickoleninské metody a aby se zřekli subjektivistického rozboru a hodnocení;
2. obracet pozornost členů strany na nutnost zkoumání a studia sociálně ekonomických podmínek, na jejichž základě se musí určovat taktika boje a metody práce; přinutit soudruhy, aby pochopili, že kdo odmítá studovat reálnou skutečnost, nutně sklouzne do bahna fantasií a dobrodružství;

3. současně s rozvíjením kritiky ve straně varovat před kategoričnými subjektivistickými soudy a zplošťováním kritiky; kritická vystoupení musí být odůvodněná a kritika sama — politicky cílevědomá.

O individualismu

Individualistické tendence v stranických organizacích Rudé armády se projevují takto:

1. Mstivost. Člen strany, který byl ve stranické organizaci kritizován některým soudruhům vojáčkem, vyhledává mimo stranickou organizaci příležitost, jak by se mu pomstil; bití a nadávky — to je jeden z prostředků msty. Ale hledá se i možnost pomsty uvnitř stranické organizace: „Tys mě kritizoval na této schůzi, na příští si zase já najdu důvod, abych se po tobě svezl a pomstil se ti.“ Podobná mstivost vyvěrá z čistě individualistických názorů. Neuznává ani třídní zájmy, ani zájmy strany. Nesměřuje proti nepřátelským třídám, nýbrž proti soudruhům ve vlastních řadách. Jako jed rozežírání organizaci a snižuje její bojeschopnost.
2. Skupinaření. To je starost jen o zájmy své malé skupinky, přezírání všeobecných zájmů. Třebaže navenek nejde o zájmy jedné osoby, je to ve skutečnosti tentýž krajní individualismus.

Skupinaření působí právě tak rozkladně a právě tak rozvrací organizaci, jako individualismus. Toto ovzduší panovalo v Rudé armádě dlouhou dobu; teď se vlivem kritiky situace poněkud zlepšila, avšak přežitky skupinaření tu ještě existují a k jejich překonání bude zapotřebí ještě dalšího úsilí.

3. Žoldácká psychologie. Projevuje se takto: někteří lidé nechápou, že strana a Rudá armáda jsou nástroje k uskutečnění revolučních úkolů a že oni sami jsou součástí těchto kolektivů, nechápou, že oni sami jsou povoláni uskutečnit revoluci a nesou odpovědnost před revolucí a nejen, jak se jim zdá, před svými veliteli. Podobný pasivní, žoldácký vztah k revoluci je rovněž projevem individualismu. Značným rozšířením této psychologie se dá právě vysvětlit fakt, že je u nás ještě nepříliš mnoho takových aktivních činitelů, kteří bezvýhradně věnují všechny své síly revoluci. Jestliže nezlikvidujeme žoldáckou psychologii, nebudou nám vyrůstat řady aktivistů a těžké úkoly revoluce dolehnou na bedra nemnoha lidí, a to se projeví krajně nepříznivě na našem boji.
4. Touha po zábavách. V Rudé armádě je i nemálo takových lidí, u nichž se individualismus projevuje touhou po zábavách. Vždycky jsou pro to, aby vojsko táhlo do velkých měst. Nesměřují tam kvůli práci, ale kvůli zábavám. Ze všeho nejméně mají rádi práci v rudých oblastech, kde jsou životní podmínky těžké.
5. Pasivita a vyhýbání se práci. Někteří, jakmile se jim v něčem nevyhoví, stávají se pasivními a odmítají pracovat. Příčinou toho je v základě nedostatečná výchovná práce, avšak někdy takové zjevy pramení z nesprávného postupu vedoucích při řešení různých otázek, při rozdělování práce a používání disciplinárních opatření.
6. Snaha odejít z armády. Den co den roste počet případů, kdy pracovníci Rudé armády žádají, aby byli propuštěni z armády

a přeložení na civilní práci. Neděje se to vždy z důvodů čistě osobních, ale dá se to vysvětlit tím, že:

- a) hmotné životní podmínky Rudé armády jsou velmi těžké;
- b) lidé jsou unaveni dlouhým bojem;
- c) vedoucí nesprávně přistupují k řešení různých otázek, k rozdělování práce nebo k používání disciplinárních opatření.

Způsoby vymýcení: především je třeba zesílit výchovnou práci, aby byl individualismus překonán ideově. Pak je třeba usilovat o náležité řešení všech otázek, o náležité rozdělování práce, o správné používání disciplinárních opatření. Současně je třeba učinit opatření k zlepšení hmotných životních podmínek Rudé armády, využívat každé možnosti k tomu, aby si vojsko odpočinulo a bylo uvedeno do pořádku, aby se tak zlepšily materiální podmínky jeho života. Při rozboru sociálních kořenů individualismu dojdeme k závěru, že je odrazem maloburžoasní a buržoasní ideologie ve straně. To je nutno vysvětlovat v naší výchovné práci.

O sklonech k zbojnické svévolnosti

Protože je v řadách Rudé armády velké množství deklasovaných živlů a také v celé zemi, a zejména v jižních provinciích, jsou obrovské masy těchto živlů, objevily se v Rudé armádě politické nálady vyznačující se sklonem k zbojnické svévolnosti.

Tyto nálady se projevují:

1. snahou rozšiřovat náš politický vliv nikoliv houževnatou prací na vytváření revolučních základů a zavádění moci lidových mas, nýbrž výhradně metodami bleskových partyzánských akcí;
2. snahou zvyšovat početní stav Rudé armády nikoli zvyšováním početnosti místních oddílů Rudé gardy a místních jednotek Rudé armády, z nichž se pak mohou doplňovat i hlavní síly Rudé armády, nýbrž verbováním kdekoho „ať je to Pavel nebo Šavel“;
3. neochotou trpělivě vést těžký boj společně s masami a snahou dostat se co nejdříve do velkého města, aby se tam mohlo do libosti hodovat.

Všechny tyto projevy zbojnické svévolnosti Rudé armádě nesmírně překážejí při plnění jejích vznešených úkolů, a proto vymýcení těchto nálad je jedním z hlavních úkolů ideologického boje uvnitř stranických organizací. Je nutno pochopit, že taková zbojnická své-

volnost, jako za časů Chuang Čchaových¹² a Li Čchuangových¹³, je v dnešní situaci nepřípustná.

Způsoby vymýcení:

1. Likvidovat sklony k zbojnické svévolnosti zesílením výchovné práce a kritikou mylných názorů.
2. Zesílit mezi kmenovými příslušníky Rudé armády i bývalými zajatci výchovnou práci zaměřenou na překonání tuláckých sklonů.
3. Přibírat do Rudé armády aktivní pracovníky z řad dělníků a rolníků, kteří mají bojové zkušenosti, a takovýmto způsobem měnit složení Rudé armády.
4. Vytvářet nové jednotky Rudé armády z bojujících dělníků a rolníků.

O přežitcích pučismu

Ve stranických organizacích Rudé armády se již vedl boj proti pučismu, ale prozatím ještě nedostatečně. Proto se ještě v Rudé armádě vyskytují přežitky pučistických nálad. Projevují se:

---

12 Chuang Čchao, rodák z okresu Cchao-čou v provincii Šan-tung, byl vůdce selského povstání, k němuž došlo na sklonku vlády dynastie Tchang. Roku 875, to jest ve druhém roce vlády císaře Si-cunga, shromáždil kolem sebe Chuang Čchao lid a podpořil povstání, které roznítil jeho krajan Wang Sien-č'. Když tento zahynul, Chuang Čchao připojil zbytky jeho oddílů ke svým silám a prohlásil se za „velikého vojevůdce, který hodlá ztéci nebe“. Chuang Čchao vykonal se svými povstaleckými vojsky dva bojové pochody za hranice provincie Šan-tung. Za prvního pochodu táhl z provincie Šan-tung do provincie Che-nan, odtud do provincie An-chuej a Chu-pej a pak se vrátil do Šan-tungu. Za druhého pochodu táhl z provincie Šan-tung přes Che-nan do Ťiang-si. Pak prošel východní částí provincie Če-ťiang, vtáhl do provincií Fu-ťien a Kuang-tung, odtud táhl přes Kuang-si a Chu-nan do provincie Chu-pej a znovu se stočil na

1. jednáním naslepo, bez ohledu na subjektivní a objektivní podmínky;
2. nedůsledným a málo rozhodným prováděním naší politiky ve městech;
3. oslabením vojenské kázně, zvláště při vojenských nezdarech;
4. zapalováním domů, které některé jednotky stále ještě praktikují;
5. střílením desertérů a tělesnými tresty, což je také svého druhu ohlas pučismu.

Sociální kořeny pučismu tkví v prolínání ideologie lumpenproletariátu s ideologií maloburžoasní.

Způsoby vymýcení:

1. Likvidovat pučismus prostředky ideového boje.
2. Odstranit pučistické jednání zavedením příslušných předpisů a uskutečňováním příslušných politických směrnic.

---

východ; do provincií An-chuej a Če-ťiang. Potom se přepravil přes řeku Chuangche, pronikl do provincie Che-nan, zmocnil se města Luo-jang, dobyl v boji přechodu Tchung-kuan a nakonec obsadil město Čchang-an. Po obsazení Čchang-anu ohlásil Chuang Čchao vytvoření císařství Čchi a prohlásil se za císaře. Později Chuang Čchao pozbyl následkem vnitřních rozbrojů (jeho vojevůdce Ču Wen se vzdal tchangskému císaři) a útoku vojsk Li Kche-junga, vůdce kmenů Ša-tchuo, města Čchang-an, ustoupil do provincie Che-nan a odtud se vrátil do Šan-tungu. Nakonec utrpěl Chuang Čchao porážku a skončil sebevraždou. Válka, kterou vedl Chuang Čchao po 10 let, vešla do čínských dějin jako jedna z nejznámějších selských válek. V oficiálních letopisech, jejichž autoři náleželi k vládnoucím třídám, se o Chuang Čchaovi praví, že v té době „všichni lidé, kteří strádali pod břemenem nesnesitelných daní, hrnuli se k ně-

K otázce základního revolučního přístupu

1. Proč je „pro koho“ nejdůležitější a klíčová otázka, které revolucionářstvo čelí?

Ze všech koutů měst a venkova se sjednocujeme pro jeden revoluční cíl. Jaký cíl to je? Nic jiného než osvobodit lid od imperialismu, feudalismu a byrokratického kapitalismu. Všem jsou nám známé konkrétní podmínky filipínského lidu. Přidali jsme se k revoluční organizaci a podílíme se na revolučním hnutí, abychom přispěli k naplnění lidového boje za národní osvobození a demokracii.

Otázka „pro koho“ je záležitost základního revolučního stanoviska. Jsme pro široké masy více než sedmdesáti milionů vykořisťovaných a utlačovaných Filipínců? Anebo jsme pro vykořisťující a utlačující hrstku zahraničních imperialistů, místní kompradorské

---

mu“. Chuang Čchao se však omezoval jen na rychlé operace a nevytvářel si více méně pevné opěrné základny. Proto byli jeho povstalci nazváni „svévolnou zbojnickou chátrou“.

13 Li Čchuang, jinak Li C'-čcheng, rodák z okresu Mi-č' v provincii Šen-si, byl vůdce selského povstání, k němuž došlo na sklonku vlády dynastie Ming. V roce 1628, tedy v prvním roce panování císaře S'-cunga, převalila se severní část provincie Šen-si vlna selských povstání. Li C'-čcheng se připojil k oddílu povstalců pod vedením Kao Jing-sianga, který pak táhl z provincie Šen-si do provincie Che-nan a později do provincie An-chuej a odtud se znovu vrátil do Šen-si. Roku 1636 Kao Jing-siang zemřel a Li C'-čcheng byl prohlášen za krále pod jménem Čchuang. Hlavním heslem, s nímž se Li C'-čcheng obracel k lidovým masám, bylo: „Kdo je pro krále Čchuanga, neplatí daně.“

buržoazie a statkářů? Pokud jasně zodpovíme otázku „pro koho“, můžou se všechny naše snahy, myšlení a práce soustředit na službu masám a na celkovou snahu oslabit a zničit nepřítele.

Naše myšlenky, city a činy jakožto revolucionářstva se plně soustřeďují na dosažení skutečné svobody pro náš národ a demokracie pro široké masy filipínského lidu. V každém našem okamžiku, každé naší činnosti je revolucionářova odpověď na otázku „pro koho“ pouze jedna: pro utlačované a vykořisťované masy. To je jádro revolučního stanoviska.

2. Proč musíme vždy brát ohled na zájmy a blaho lidu a bezvýhradně jim sloužit?

Můžeme bezvýhradně sloužit lidu, pokud budeme vždy dávat přednost blahu lidu před svým, budeme-li mít na srdci utrpení převážné většiny a budeme-li pěstovat hluboké opovržení nepřáteli lidu. Musíme usilovat o to, aby naše základní stanovisko k základním problémům a činům vždycky prosazovalo zájmy lidu a oslabovalo nepřítele. Musíme se svědomitě učit o problémech a podmínkách

---

Li C'-čcheng udržoval ve svém vojsku tvrdou kázeň. Prohlásil: „Kdokoli zabije muže, naložím s ním, jako by byl vrahem mého otce. Kdokoli znásilní ženu, naložím s ním, jako by byl znásilnil mou matku.“ Proto měl Li C'-čcheng velmi mnoho přívrženců a jeho oddíly se staly hlavní silou selského hnutí té doby. Avšak ani on si nevytvářel více méně pevné základny a přecházel s místa na místo. Když byl prohlášen za krále, zamířil se svými vojsky do provincie S'-čchuan, odtud do jižní části provincie Šen-si a potom prošel provincií Chu-pej a vtáhl do Che-nanu. Zakrátko dobyl města Siang-jang v provincii Chu-pej a potom se přes Che-nan znovu vrátil do Šen-si, kde dobyl města Si-anu. Roku 1644 prošel provincií Šan-si a obsadil Peking, ale brzy byl poražen spojenými silami mingského vojévůdce Wu San-kueje a Mandžůů, které Wu San-kuej povolal na pomoc.

mas, pevně se s nimi sjednocovat a propojovat, abychom pozvedli jejich uvědomění, přispěli jak k budování jejich moci a organizace, tak i k vítězství jejich zápasů.

Bezvýhradná služba lidu znamená také vymýtit individualismus, malichernost a sobeckost ve prospěch obecných zájmů nebo zájmů většiny. Kdykoliv převládne individualismus, člověk vždycky upřednostní svoje zájmy nebo zájmy malé skupiny, a tomu podřídí zájem většiny nebo ho odsune na druhou kolej. Individualismus slouží nejenom vlastnímu egu, ale také zájmům reakcionářů, kteří mají prospěch z vykořisťovatelského a utlačovatelského systému.

3. Proč musí revolucionářstvo pěstovat přístup neustálého a maximálního úsilí v prosazování správné linie Lidově-demokratické revoluce?

Masy nesou obrovské břemeno imperialismu, feudalismu a byrokratického kapitalismu. Vládnoucí třída dělá vše pro to, aby se udržela u moci a zachovala si tak svůj netknutý status vykořisťvatelů a utlačovatelů lidu. Široké masy se od těchto tří základních problémů mohou osvobodit jedině revolucí.

Historie prokazuje, že právě masy jsou opravdový hrdinové. Revoluce není nic menšího než ohromně násilná a rozhodující akce mas, aby svrhly vládu vykořisťujících a utlačujících tříd a ustanovily moc lidu. Nikdy se neodehrála žádná revoluce, ve které by masy nebyly hlavní hnací silou k odbourání vládnoucí třídy. Na síle a moudrosti mas spočívá výstavba nové společnosti. Ony skutečně utvářejí historii.

Musíme masy podněcovat a pozvedávat jejich politické uvědomění. Musíme masám vysvětlovat, že z těchto tří základních problémů pramení jejich utrpení a že jejich osvobození může být dosaženo pouze společnou akcí. Musíme jim trpělivě vysvětlovat linii Lidově-demokratické revoluce, aby nepřetržitě získávala na podpoře lidu. Pak ji nemůžou reakcionáři snadno rozdrtit nebo porazit.

Za úsilí o propagaci této linie a při posilování důvěry lidu v její správnost jsme si jistí, že revoluce zvítězí. Tímto způsobem masy probouzíme a sjednocujeme je na naši stranu, aby se účastnily osvobození lidu od tří základních problémů a vložily do něj všechny síly.

Jakkoliv velký nebo silný je nepřítel, jednota lidu ho nesporně zdolá. Musíme až do vítězství vytrvale sjednocovat a budovat sílu Lidově-demokratické revoluce. Toto je klíčové poselství článku „Jukung hory přenesl“.

4. Proč se jako revolucionářstvo musíme sebe-přetvářet?

Jako revolucionářstvo máme povinnost soustředit svoji mysl, emoce a konání k základním zájmům filipínského lidu. Všichni ale stále máme myšlenky, zvyky a praktiky převládající v současné prohnilé společnosti. Vyrostli jsme ve společnosti ovládané utlačovateli a vykořisťovateli. Až dosud nás nepřetržitě ovlivňují zkažené myšlenky současné společnosti. Proto je povinností veškerého revolucionářstva provádět sebe-přetváření.

Přetváříme se skrze aktivní revoluční práci a vědomý zápas se svými nesprávnými myšlenkami, zvyky a chováním. Když dále plníme revoluční úkoly a dáváme si vždy pozor na vlastní slabosti a chy-

by, můžeme se v průběhu bouřlivého zápasu proti nepřátelům filipínského lidu přetvořit. Staneme se tak silnějšími, překonáme své slabosti a naše příspěvky k revoluci budou zdatnější a správnější.

Sebe-přetváření se nedá uskutečnit za pár hodin nebo dní. Je to dlouhý a složitý proces. Je třeba nepřetržitého zápasu a zavrnutí zbylých vlivů zkažené společnosti. Tak se stane naše revoluční práce zdatnější a správnější a můžeme zocelit své odhodlání k zápasu za prosazení Lidově-demokratické revoluce až do vítězství.

Sebe-přetváření provádíme proto, abychom pěstovali zásadní revoluční postoj, který efektivně slouží masám a úspěšně přispívá k revoluci. Veškeré revolucionářstvo by mělo:

- Bezvýhradně sloužit masám a usilovat o to být jim na blízku;
- Být vždy na pozoru a nebát se obětí ani smrti;
- Studovat a plnit povinnosti vážně, pilně a svědomitě;
- Vždy usilovat o jednotu a srdečnost s ostatním revolucionářstvem;
- Být otevřeno přijímání kritiky a být připraveno napravit své slabosti a chyby;
- Být internacionalistické.

5. Jak si revolucionářstvo váží povinností a úkolů revoluce?

Revolucionářstvo si svých úkolů a povinností váží naplno. Ví, že revoluční úkoly a povinnosti jsou součástí velkého poslání za osvobození lidu od vykořisťování a útlaku. Revolucionářstvo si svých úkolů a povinností váží naplno tím, že prosazuje zájmy filipínského lidu.

Jak se vyznačuje, že si revolucionářstvo svých úkolů a povinností váží naplno? Pracuje seriózně a pečlivě. Jedná vždy nadšeně a dychtivě. Je vždy připraveno přijmout jakýkoliv úkol nutný pro pokrok revoluce.

Revolucionářstvo vykonává práci seriózně. Hlavní prioritou je pro ně vždy věnovat se revolučním aktivitám a povinnostem. Ve své práci je přesné a spořádané, nemá sklony k nedbalosti a lehkovážnosti. Studuje a hledá, jak nejlépe řešit problémy a vykonávat práci.

Revolucionářstvo jedná zapáleně a energicky. Myslí dopředu; každý pohyb a každý krok vpřed přispívá ke světlé budoucnosti. Nikdy se necítí demoralizováno ani deprimováno a uprostřed problémů a těžkostí boje neztrácí jistotu. Vždy si udržuje vysoce militantní odvalu, sáhne po každé příležitosti učinit pokroky ve svém boji. Revolucionářstvo nese znamení iniciativy. Je plné iniciativy nejen při plnění úkolů a povinností, ale i když si všimne jakýchkoliv jiných problémů, jež je schopné vyřešit.

Revolucionářstvo je vždy připraveno své úkoly a povinnosti splnit. Přijímá, jakýkoliv úkol se mu předá, bez poměrování jeho hodnoty nebo obtížnosti a oběti nutné k jeho splnění. Práci si nevybírá, jelikož pro sebe nežádá slávu ani pohodlí.

6. Jak správně nahlížet na těžkosti, oběti a smrt?

Revolucionářstvo si je vědomo, že těžkosti, oběti a smrt nevyhnutelně patří k osvobození lidu. Je to přirozená součást násilného zápasu mezi lidem a vládnoucími třídami. Rovněž je to přirozená součást svržení vlády amerického imperialismu, feudalismu a byrokratického kapitalismu. K ochraně a boji za zájmy lidu a revoluce

nejsou jen přirozené, ale i nutné. Jsou potřeba k odstranění útlaku a vykořisťování a k zavedení opravdu svobodné demokratické společnosti.

Revolucionářstvo je v zájmu boje vždy připraveno čelit těžkostem, skládat oběti a čelit i smrti. Oběť revolucionáře nebo revolucionářky je významná, jelikož je ve prospěch revoluce. Jak ví, na obzoru se dříve nebo později objeví dlouho očekávaná svoboda. Odhodlanost revolucionářstva obětovat se a čelit smrti uprostřed nebezpečí a krize dodává sílu a odvalu hájit zájmy lidu a revoluce.

V době těžkostí a krize revolucionářstvo nikdy nezapomíná na zářnou budoucnost, ke které boj směřuje a pro kterou se snáší těžkosti a oběti. Žádná krize ani těžkost nesmí nikdy narušit tuto perspektivu ani oslabovat jistotu, jelikož jsou to kroky k opravdové svobodě a demokracii lidu.

Revolucionářstvo je statečné, ale vyhýbá se zbytečným obětem. Nehrne se vstříc nebezpečí pouze proto, že je připraveno a chce zemřít. Váží si bezpečí a blahobytu mas, ostatního revolucionářstva i sebe samých a stará se o ně.

7. Proč je smrt toho, kdo slouží lidu, těžší než hora a smrt těch, kdo slouží nepříteli, lehčí než píрко?

Smrt revolucionáře nebo revolucionářky je závažná smrt. Revolucionářstvo může zemřít různými způsoby: v boji, na nemoc, při nehodě nebo v pokročilém věku. Způsob smrti však o povaze jejich smrti nerozhoduje. Ze všeho nejvíce se váha jejich smrti měří jejich srdečnou oddaností lidu, jejich neúnavnou snahou sloužit masám a snahou přispět k revoluci.

Na druhou stranu smrt někoho, kdo slouží nepříteli, je beze cti: je lehčí než pířko. Jelikoř svůj život oddává vykořisřovatelům a utlačovatelům, zabil svou lidskost a zahodil svou řest. Na jakoukoliv smrt ve službách nepřítelē vykořisřované a utlačované masy shlířejí spatřa.

8. Jaký je správný postoj k vítězstvím?

Tváří v tvář vítězstvím je nutné se vyvarovat pýchy a arogance. Zůstaňte vždy skromní a nenechte se opít vítězstvím. Mějte na paměti dlouhou cestu, která je před námi, a vyhněte se samolibosti, zbrkllosti nebo shovívavosti.

9. Jaký je správný náhled na masy?

Masy představují základ pro dosažení jakéhokoliv revolučního cíle. Společnost se vyvíjí a kráčí kupředu jedině pomocí jejich neodmyslitelné inteligence a síly. Masy jsou zdrojem neporazitelné moci proti jakékoliv síle či nepříteli, který zabraňuje změně. Chceme-li dosáhnout svobody, demokracie a pokroku, musíme masám věřit a spoléhat na ně.

Revolucionářstvo si uvědomuje a nese obrovskou zodpovědnost a závazek k masám. Má povinnost prosazovat zájmy mas, pěstovat s masami pevnou jednotu a povzbuzovat je směrem k revoluční změně.

Revolucionářstvo podporuje národní a demokratické ambice mas skrz neúnavné a zodpovědné začlenění mezi masy a podílení se na jejich zápasech. Trpělivě vysvětluje a pozvedává uvědomění mas. Neúnavně masám pomáhá se organizovat a podniknout kroky k ře-

šení jejich problémů i bojovat proti jejich nepřítelům. Revolucionářstvo je vyhlášené pro svou opravdovou službu masám a jako jejich nedílná součást. Všímá si jejich sebemenších každodenních potřeb a problémů.

Tím, že důsledně prosazuje národní a demokratické zájmy mas, buduje revolucionářstvo pevnou a nezlomnou jednotu mezi revolucionářstvem, které slouží, a masami, kterým je slouženo. Revolucionářstvo si této jednoty váží a přikládá jí nejvyšší význam. S masami se snaží být vždy sjednoceno a nablízku. Využívá každé příležitosti, aby bylo mezi masami, pracovalo a učilo se od nich. Přísně se vyhýbá čemukoliv, co by zájmy mas poškodilo nebo jakkoliv zneužilo jejich laskavosti, jelikož něco takového by narušovalo jednotu mezi revolucí a masami.

10. Jak se revolucionářstvo chová k sobě navzájem?

Revolucionář nebo revolucionářka vždy usiluje o jednotu s ostatním revolucionářstvem. Ke svému soudružství se vždy chovají laskavě a pozorně. Jednota a pozorné zacházení se soudružstvem jsou důležité pro budování síly a jednoty v revolučních řadách.

Revolucionářstvo má ve vzájemném sjednocování a učení se od druhých neobyčejnou praxi. Revolucionář nebo revolucionářka se se svým soudružstvem vždy sjednocuje, dokonce i když je moc dobře nezná, nebo s nimi nesdílí stejné názory, nebo s těmi, kdo se dopustili chyb, ale chtějí je napravit. Nepodstatná nedorozumění se můžou snadno nechat stranou nebo překonat, jelikož si revolucionářstvo vždy uvědomuje důležitost jednoty. Prioritou je vždy si uvě-

domovat podmínky svého soudružstva a snažit se stávat lepším revolucionářstvem.

Revolucionář nebo revolucionářka se vůči svému soudružstvu chová pozorně a laskavě. Jakémukoliv soudružstvu vždy pomůže splnit jeho povinnosti a úkoly a vyřešit jeho problémy, včetně osobních. Svému soudružstvu pomáhá, podporuje jejich sebezocelování uprostřed boje. Sdílí také radosti i strasti svého soudružstva.

11. Jak správně nahlížet na kritiku a sebekritiku?

Slabosti a nedostatky se u revolucionářstva objevují běžně. Často vychází z nedostatku zkušeností nebo jsou produkty nesprávného stylu myšlení a nežádoucích rysů, které v nás ještě zůstávají. Revolucionářstvo je však vždy připraveno je přemáhat, aby dál pevně prosazovalo národně-demokratické zájmy lidu.

Revolucionářstvo je vždy připraveno kritizovat své vlastní slabiny a chyby. Je otevřené kritice a vše, co je správné a dobré pro lid, klade vždy na první místo. Neodmítá ani nezpochybňuje nutnost napravit své slabosti a chyby. Aby mohlo pokračovat ve službě lidu, je vždy připraveno se přetvářet.

Kritika a sebekritika je účinný proces, který potřebujeme, abychom napravili chyby a překonali slabosti. Je nutný k tomu, abychom dále upevnili jednotu v revolučních řadách a mezi revolucionářstvem a masami. Kritikou můžeme slabosti a chyby rozpoznat a vykořenit. Takto se ze svých chyb učíme, abychom se jich v budoucnu vyvarovali.

Kritika musí být vždy soudružská a v souladu s přístupem „léčit nemoc k záchraně pacienta“. Kritika by se neměla stát příležitostí

pro osobní útoky nebo pomstu. Kritika by měla být zaměřena pouze na nejdůležitější ideologické, politické a organizační záležitosti.

Kritika a sebekritika se musí provádět pravidelně. Zajišťují, že budeme svou práci vždy analyzovat, zlepšuje naši práci, udržuje a posiluje naši jednotu a zaručuje, že jsme s masami vždy v jednotě a držíme se jim nablízku.

12. Co je to internacionalismus?

V současném stádiu imperialismu trpí lidé různých národů nepolevujícím útlakem a vykořisťováním ze strany imperialistů. Pro jednotu a spolupráci lidí z různých zemí je proto velmi důležité zápasit proti imperialismu a veškeré reakci. Toto je internacionalismus.

Naším úkolem jakožto filipínského revolucionářstva je osvobodit svou zemi od amerického imperialismu, feudalismu a byrokratického kapitalismu. Pokrok filipínské revoluce, především její vítězství, pomáhá oslabovat světový imperialismus; takto přispívá k zápasům lidí v dalších zemích. Lidé z dalších zemí, kteří také bojují proti imperialismu a jiné reakci, nám zároveň pomáhají stejně.

Revolucionářstvo vždy myslí na splnění revoluční práce nejen pro svou vlastní zemi, ale také pro miliardy vykořisťovaných mas celého světa. Touto perspektivou se vlastenectví a nacionalismus (láska ke své vlastní zemi) správně pojí s internacionalismem. Liší se od omezeného vlastenectví a omezeného nacionalismu, které se starají pouze o zájem vlastní země a na ostatní země a národy nahlíží jen skrze svůj prospěch a užitek.

Máme internacionalistickou povinnost přispívat k dvoustádiové filipínské revoluci. Zničení imperialistické síly Spojených států a

místních filipínských vládnoucích tříd bude náš největší přínos pro odstranění vlády imperialismu a dalších utlačovatelských a vykořisťovatelských tříd na celém světě.

Internacionalistická povinnost pro nás s vítězstvím naší demokratické revoluce nekončí. Po uchopení politické moci je naší internacionalistickou povinností moc upevnit, ustavit demokratický lidový stát a zahájit socialistickou revoluci. Musíme také posílit jednotu s lidmi dalších zemí a pokračovat ve spolupráci s revolučními a antiimperialistickými hnutími a organizacemi v dalších státech.

13. Jaké nesprávné myšlení a postoje ubližují zájmům revoluce a mas? Jak se dají změnit?

K této části si přečtěte a prodiskutujte všechny části článků „Proti liberalismu“ a „O vymýcení mylných názorů ve straně“.

a) Co je to liberalismus a proč bychom proti němu měli bojovat?

Liberalismus je odmítnutí nebo vyhýbání se aktivnímu ideologickému boji. Odmítá a vyhýbá se osvětlení toho, jaké revoluční myšlenky, politiky a činy jsou správné a jaké jsou nesprávné a nerevoluční: odmítá nebo se vyhýbá podporovat, co je správné, a zavrhnout, co je nesprávné. Proti liberalismu musíme bojovat, jelikož je nesprávný a ničí zásadovou jednotu v revolučních řadách. Naopak prosazuje nezásadový mír, existenci a propagaci nesprávných a nerevolučních myšlenek, politik a činů.

Celkově je jednotu v řadách revolucionářů pevná, zejména v základních principech revoluce. Avšak v určitých případech se chybné myšlenky a činy vynoří, zvláště pokud jde o konkrétní opatření a

každodenní aktivity. Odráží to pouze existenci zápasu mezi liniemi, správné a nesprávné, a výskyt slabostí a omezení v revolučních řadách.

Veškeré revolucionářstvo se musí před takovými slabostmi a chybami bránit. Revolucionářstvo má povinnost vždy podporovat a usilovat o to, co je správné, bojovat proti nesprávným myšlenkám a kritizovat, aby se napravily nesprávné činy. Tomu říkáme „ideologický boj“. Jedině takto můžeme pozvednout a posílit zásadovou jednotu v našich řadách.

b) Jaké jsou druhy liberalismu?

Liberalismus se projevuje následujícím myšlením a návyky:

- i. Přehlížíš nesprávnosti, zdržuješ se zásadové argumentace, jelikož se se soudružstvem přátelíte, nebo abys s ním zůstal zadobře, přistoupíš k věci zlehka, místo abys ji řešil důkladně;
- ii. Libuješ si v nezodpovědné kritice v soukromí, místo abys aktivně předkládal své návrhy organizaci; nic neříkáš lidem do očí, ale pomlouváš je za zády, nebo neřekneš nic na schůzi, ale pomlouváš potom; nedbáš na zásady kolektivního života a následuješ své vlastní sklony;
- iii. Pokud se tě věci osobně netýkají, necháváš je plavat; i když víš přesně, co je nesprávné, raději toho povíš co nejméně, hraješ si na světáka a nic neriskuješ, hlavně aby ses vyhnul obviněním;
- iv. Porušuješ příkazy a svoje názory vystavuješ jako chloubu; od organizace vyžaduješ speciální ohledy, ale nechceš se podrobit její kázni;

- v. Libuješ si v osobních útocích, vyvolávání hádek, vyřizování osobních účtů, nebo se snažíš mstít, místo abys otevřel debatu proti nesprávným názorům v zájmu jednoty, pokroku nebo dokončení práce;
- vi. Slyšíš nesprávné názory, ale nevyvracíš je, nebo dokonce mlčíš i ke kontrarevolučním poznámkám a chováš se k nim tak klidně, jako by se nic nestalo;
- vii. Mezi masami neprovádíš propagandu a agitaci, neprojevuješ se na schůzích, neseznamuješ se se situací mezi lidmi, nevyptáváš se, jsi k nim lhostejný a nestaráš se o jejich blaho. Zapomínáš, že jsi komunista, a chováš se jako běžný nekomunista;
- viii. Když vidíš jednání poškozující zájmy mas, nejsi tím pobouřen, nepřesvědčuješ, nezamezuješ mu, ale necháš je pokračovat;
- ix. Pracuješ polovičatě bez konkrétního plánu a směřování, sem tam do něčeho píchneš, žiješ ze dne na den: „Dokud je mnich mnichem, dál zvoní na zvon.“
- x. Považuješ se za zasloužilého revolucionáře a honosíš se délkou členství ve straně, ale na velké věci nestačíš a malými pohrdáš, pracuješ lajdácky a studuješ nedbale.
- xi. Víš o svých chybách, a přesto se nijak nesnažíš je napravit, tudíž vztahuješ liberální postoj i na sebe.

c) Jak proti liberalismu bojovat?

Liberalismus se musí tak jako rez seškrábat až na dřeň. Jako plevel se dá vymýtít, jedině když ho vytrhneme i s kořeny.

Liberalismus je zakořeněn v sobectví, v umístování sebe sama nad prospěch revoluce a nad zájmy většiny. Pramení z něj odmítání

aktivního ideologického boje. Odmítání ideologického boje pochází, stejně jako jmenované příklady liberalismu, z touhy udržet smír, i když je nezásadový. Většinou nejde jen o touhu předejít újmě ostatních. Naopak jde o to nezranit svůj osobní zájem: „Nebudu tě kritizovat, tak i ty mě nech na pokoji.“

Pro důkladný boj proti liberalismu musíme odmítnout sobectví a podporovat zájmy revoluce a většiny vykořisťovaných a utlačovaných mas. Musíme se postavit za revoluční zásady a aktivně zapasit proti všem nesprávným myšlenkám, činům a tendencím. Každý revolucionář musí pěstovat a prosazovat ducha nezištnosti. Musíme rozšířit svou mysl, abychom vnímali a přijali široké zájmy lidu, ne jen naše vlastní zájmy. O provádění ideologického boje proto není žádných pochyb a žádného rozmýšlení. Takto se vybuduje nejsilnější a nezávadovější jednota.

d) Co je to psychologie vojančiny, kde se bere a jak ji napravit?

Psychologie vojančiny nahlíží na politiku a vojenství jako na oddělené a protichůdné. Odmítá podřídit vojenskou práci a další problémy politické práci. Má za to, že lidová armáda je pouze vojenská složka, a odmítá vykonávat v zájmu revoluce další úkoly jako propagandu, masovou práci, výrobu a další. Nedovede si uvědomit, že lidová armáda je prvořadý nástroj k dosažení politických cílů a záměrů revoluce.

Psychologie vojančiny pramení z nedostatečného chápání a docenění politického vedení nad lidovou armádou. Pramení také z nepochopení, že lidová armáda a reakční armáda se v první řadě liší podle politiky, jaké slouží a jakou prosazují.

Psychologii vojančiny je tedy možné napravit pouze pozvedáváním ideologického a politického uvědomění, prováděním kritiky a sebekritiky a diskutováním o vojenských záležitostech, aby se ukázal správný vztah k politice.

e) Co je to ultra-demokratismus a porušování organizační disciplíny a jak je napravit?

Ultra-demokratismus přikládá příliš mnoho důležitosti nebo důrazu demokracii bez vedoucích zásad organizace. Nebere v potaz, váhá nebo otevřeně porušuje principy, opatření, pravidla nebo rozhodnutí organizace. Příklady ultra-demokratického myšlení zahrnují „demokratický centralismus zdola nahoru“ a „vše se musí nejprve projednat v nižších složkách, než mohou vyšší složky rozhodnout.“

Porušení organizační kázně můžeme vidět na následujících příkladech:

- i. Menšina odmítající následovat většinu. Nenásledování většiny je znát i v nedostatečné vážnosti při uskutečňování rozhodnutí, či přímo v otevřeném odmítnutí je uskutečnit.
- ii. Kritizování bez ohledu na organizační kázeň. Projevuje se ve formě osobních nebo nezásadových útoků. Anebo se taková kritika a takové útoky dějí mimo schůze a organizaci.

Ultra-demokratismus ničí jednotu a oslabuje organizaci. Je hluboce zakořeněn v maloburžoazním sobectví nebo individualismu a odmítání kázně. Kromě toho podmínky pro ultra-demokratismus a porušování kázně vytváří také slabé vedení a rozvolněná organizační kázeň.

Abychom toto napravili, musíme maloburžoazní sobeckost, individualismus a odmítání organizační kázně vykořenit. Toho lze dosáhnout vzděláváním a aktivním ideologickým bojem. Musíme pro-

sazovat ducha nezištnosti a podřízení vlastních zájmů zájmům celku.

Členstvu musí být jasná důležitost organizace a její kázně. Taktéž je potřeba osvětlit, jak v organizaci demokracie řídí centralismus a jak se na ní centralismus zakládá.

Na organizačním poli je důležité zefektivnit vedení a posílit demokratický centralismus. Vedení musí vždy zajistit, aby mělo silné vztahy s nižšími jednotkami a členstvem organizace, že jejich názory jsou brány v potaz a že mezi nimi probíhá efektivní komunikace. Na každé úrovni by měla veškerá rozhodnutí vznikat z důkladného roz-mýšlení a důkladné diskuze.

f) Co je to individualismus a jak ho napravit?

Individualismus se zcela stará o vlastní blahobyť, zatímco blahobyť organizace a revoluce se tomu podřizuje nebo se staví na druhou kolej. Kromě ultra-demokracie a porušování organizační kázně lze individualismus ilustrovat i těmito formami:

- i. Mstivost
- ii. Skupinaření
- iii. Žoldácká psychologie
- iv. Touha po zábavách
- v. Pasivita nebo nedostatek nadšení
- vi. Snaha odejít z armády
- vii. Rozdělená panství

Jelikož individualismus v revolučním hnutí odráží maloburžoazní a buržoazní myšlení, jako hlavní opatření k nápravě slouží ideologické vzdělávání. Celé členstvo musí při prosazování revolučních úkolů v zájmu širokých mas a lidu rozpoznávat neproletářské myšlenky a zvyky. Přitom je také potřeba podle patřičných procedur provádět

diskuzi, úkolovat a zavádět kázeň, aby se zajistila efektivní odezva na potřeby našich jednotek.

g) Co je to absolutní rovnostářství/absolutní rovnost a jak je napravit?

Myšlení absolutního rovnostářství odmítá rozpoznat, že různí jednotlivci a jednotky uvnitř organizace mají různé schopnosti, dovednosti a potřeby. Trvá na absolutní rovnost všech za každých podmínek: v zadávání úkolů, v rozmístění soudružstva a rozdělování zdrojů. Neodpovídá tedy konkrétním podmínkám, schopnostem a potřebám, a brání tak v budování jednoty a pokroku revoluce.

Na první pohled se může zdát, že rovnost je žádoucí, avšak skrytý motiv lidí zastávajících absolutní rovnost je sobecká předtucha, že by je mohli ostatní ošidit. Dokud nebude kapitalismu konec a buržoazie nebude kompletně poražena, rolnictvo a malovýrobci se budou držet iluze absolutního rovnostářství.

K nápravě tohoto myšlení musíme revolučním řadám osvětlit, že rozdělování materiálních potřeb a úkolů se primárně určuje podle konkrétních potřeb boje. Na poli ideologie je důležité vysvětlit, že je nemožné mít absolutní rovnost. To platí nejen za kapitalismu a polofeudálního systému, ale dokonce i za socialismu.

h) Co je to subjektivismus a jak ho napravit?

Subjektivismus nahlíží na věci jednostranně, ne na základě konkrétní skutečnosti ale na základě chybné domněnky. Subjektivismus znamená dělat hned závěry i bez výzkumu. Znamená mít chybnou analýzu a dělat chybné závěry. Subjektivismus, nedostatek výzkumu a chybná analýza – to vše ústí v nesprávná opatření a rozhodnutí. Příkladem je zdůrazňování nebo zveličování určitých osobních sla-

bostí bez zasazení do kontextu nebo propojení s politickou a organizační prací.

Subjektivismus pramení z nevědeckého a neproletářského postoje a myšlení. Škodí organizaci, jelikož vede k nesprávným opatřením a rozhodnutím. Končí také bezzásadovým bojem, který organizaci oslabuje.

Proti němu je nutné podporovat a prosazovat proletářský vědecký postoj a metodu a zavrhnout buržoazní a maloburžoazní postoje a myšlení. Při průzkumu a analýze, zejména společenském průzkumu a třídní analýze, je třeba svědomitě studovat.

i) Co jsou to přežitky pučismu a ideologie zbojnické svévolnosti a jak je napravit?

Přežitky pučismu a ideologie zbojnické svévolnosti představují neproletářské myšlení, které vnucuje nedostatek kázně, lenost v politické i výrobní práci a neukázněné činy v lidové armádě. Především přežitky pučismu dávají v lidové armádě vzniknout avanturistickým a destruktivním aktivitám. Obojí brání tvorbě jednoty uvnitř lidové armády a jednoty mezi lidovou armádou a masami.

Přežitky pučismu lze pozorovat na neorganizovaných akcích, nedostatku kázně, pálení a drancování pozemků, ubližování masám a soudružstvu a ubližování zajatým.

Ideologie zbojnické svévolnosti se oproti tomu vykazuje uvolněnou disciplínou, vyhýbáním se masové práci, vyhledáváním rozkoší a rekreace. Například místo propagační práce a vypomáhání masám s každodenními potřebami raději jdou za bohatšími nebo „zábavnějšími“ druhy mas, užívají si jejich společnosti a baví se s nimi.

Přežitky pučismu pramení z lumpenproletářského a maloburžoazního zázemí. Ideologie zbojnické svévolnosti se zase zakládá na

stylu uvažování poloproletářského a potulného lumpenproletariátu (pobudů).

Pro nápravu je důležité odmítnout jejich třídní kořeny. Toho lze dosáhnout jak vzděláváním a aktivním ideologickým bojem, tak připojením se k lidové armádě nebo včleněním se do ní.

j) Jaké další nesprávné způsoby myšlení můžeme na základě svých zkušeností jmenovat a jak proti nim bojovat?

[Diskutujte]